

Suomalaisia juuria etsimässä

På jakt efter finska rötter

s. 12–14

Kieli yhdistää suomalaisia maailmalla

Språket förenar finländare runt om i världen

s. 8–11

Ruotsin
kirkko

Jaakko Laasio

Ojenna kätesi auttamaan

Foto: Henrik Berglund/kon

Swishaa lahjasi

900 1223

Lahjasi auttaa auttajia! He toimivat rohkeasti, pelastavat ihmishenkiä ja tuovat toivoa katastrofin keskelle. Elämme saman taivaan alla!

Vahvista paikallisia yhteisöjä

Tämän vuoden paastokampanjan tavoitteena on vahvistaa paikallisia. He pelastavat ihmishenkiä, tuovat toivoa ja mahdollistavat pitkäjänteisen muutoksen. Ojenna kätesi -kampanjan huomio on sitoutumisessa. Sen avulla tuetaan haavoittuvissa oloissa eläviä ihmisiä eri puolilla maailmaa.

Konfliktit, säiden ääri-ilmiöt ja sosiopoliittiset kriisit lisäävät avun tarvetta samalla, kun rahoitus vähenee. Yhä useammat jäävät ilman ruokaa, puhdasta vettä ja perustason terveydenhuoltoa.

Kriiseissä paikalliset yhteisöt toimivat usein ensimmäisinä. Ne jakavat resursseja, järjestäytyvät ja luovat turvaa. Paastokampanja tukee näitä aloitteita ja niiden pyrkimyksiä.

Ole mukana sinäkin.

Stärk lokala gemenskaper

Genom årets Fasteaktion vill Svenska kyrkan stärka den lokala kraft som räddar liv, ger hopp och skapar långsiktig förändring. Från dina händer till där det händer lyfter fram det engagemang som gör det möjligt att stötta människor i utsatthet världen över.

Konflikter, extremväder och sociopolitiska kriser slår sönder människors vardag samtidigt som finansieringen för humanitärt stöd minskar. Allt fler saknar mat, rent vatten och grundläggande vård.

I många kriser är lokalsamhällen först på plats. De delar resurser, organiserar stöd och skapar trygghet när det behövs som mest. Fasteaktionen bidrar till att dessa initiativ kan fortsätta göra verklig skillnad.

Var med du också.

Toimitus – Redaktion Himmeli

Ruotsin kirkon ruotsinsuomalainen seurakuntalehti. Sverigefinskt församlingsblad ges ut av Svenska kyrkan.

Toimituskunta – Redaktionsråd

Eeva-Liisa Kettunen, Manne Mali, Kristiina Ruuti,
Anna Toivonen, Päivi Wiberg

Taitto – Grafisk form

New Normal

Omslag – Kansikuva

KGJ Pixabay, Gustaf Hellsing /Ikon

Ruotsin kirkon julkaisema ruotsinsuomalainen seurakuntalehti Himmeli. Sitä voit lukea digilehtenä verkossa, lähettää eteenpäin sähköpostilla tai tulostaa paperiversion jaettavaksi.

Svenska kyrkan ger ut den sverigefinska församlingstidskriften Himmeli. Du kan läsa den digitalt, skicka den vidare via e-post eller skriva ut ett pappersexemplar för utdelning.

Foto: Kelli McClintock/Unsplash

Käytämme QR-koodeja

Skannaa QR-koodi puhelimellasi tai tabletillasi. Näin pääset verkkosivulle, joka on liitetty artikkeliin.

Vi använder QR-koder

Skanna QR-koden med din mobil eller surfplatta, så kommer du till den webbsida som är kopplad till artikeln.

Palveleva puhelin Sverigefinska telefonjouren

Kun tarvitset keskustelu- tai kriisitukea

020-26 25 00
– joka ilta klo 21–23

Torstaisin ja sunnuntaisin klo 18–20

Vastaus 24 tunnin kuluessa

**Ruotsin
kirkko**

Valon aikaan

Elämme nyt aikaa, jolloin vietämme kristillisten juhlien juhlaa, pääsiäistä. Pääsiäisen sanoma on ilon ja rakkauden sanoma. Se on myös uskon ja toivon sanoma vaikeuksien keskellä kampailevalle ihmiselle ja maailmalle. Kirkko on julistanut tätä sanomaa jo 100-luvulta lähtien.

Tukholman Suomalainen seurakunta on saanut uuden kirkkoherran. Tutustumme Peter Träiskin elämänpolkuun ja ajatuksiin. Yksi haaste kirkolle on suurkaupungin yksinäisyys, mutta yhteisten hetkien muisto kirkossa luo valoa pimeyteen. Kieli, usko ja perinteet yhdistävät.

Kirkko on läsnä myös maamme rajojen ulkopuolella. Jaakko Laasio Merimieskirkosta kertoo työstä merenkulkijoiden sekä ulkomailla liikkuvien, asuvien ja töissä olevien suomalaisten parissa. Kurkistamme myös suomalaisten elämään etelän lämmössä ja auringossa Las Palmasissa.

Kirkko toimii myös tienviittoina niille, jotka tutkivat juuriaan. Eipä olisi paljon tutkittavaa, elleivät kirkko ja sen papit olisivat pitäneet kirjaa alueella asuvista asukkaista – herroista narreihin, talonpojista irtolaisiin. Hallstahammarissa Västmanlandissa kokoontuu ryhmä, joka tutkii juuriaan Suomessa.

Suomalaisuus on osa kunkin suomalaistaustaisen identiteettiä muodossa tai toisessa.

Mitä enemmän vuosia kertyy, sen osuus identiteetin osana näyttää kasvavan.

Antoisia lukuhetkiä sinulle!

Manne Mali

Ljusare tider

Vi lever nu i en tid då vi firar högtidernas högtid, påsken. Påskens budskap är ett budskap om glädje och kärlek. Det är också ett budskap om tro och hopp för människan och för en värld som kämpar mitt i svårigheter. Kyrkan har förkunnat detta budskap ända sedan 100-talet.

Stockholms finska församling har fått en ny kyrkoherde. Vi får läsa om Peter Träisks livsväg och tankar. En av kyrkans utmaningar i storstaden är ensamheten, men minnen av gemensamma stunder i kyrkan skapar ljus i mörkret. Språk, tro och traditioner förenar.

Kyrkan är närvarande också utanför våra landsgränser. Jaakko Laasio från Sjömanskyrkan berättar om arbetet bland sjöfarare samt bland finländare som reser, bor och arbetar utomlands. Vi tar också en titt på finländarnas liv i sydens värme och sol, i Las Palmas.

Kyrkan fungerar även som en vägvisare för dem som forskar i sina rötter. Det skulle inte finnas mycket att undersöka om inte kyrkan och dess präster hade fört bok över traktens invånare – från herrar till narrar, från bönder till lösdrivare. I Hallstahammar i Västmanland samlas en grupp som forskar i sina rötter i Finland.

Det finska arvet är en del av identiteten hos varje person med finsk bakgrund, i en form eller i en annan. Ju fler år som går, desto större tycks dess betydelse som en del av identiteten bli.

Vi önskar dig givande lässtunder!

Manne Mali

Pääsiäisen alla määmiä voi ostaa myös ruotsalaisista ruokakaupoista.

Finska rötter har många i Sverige utan att kanske veta om det. Till påsken kommer den finska delikatessen määmi till livsmedelsaffärer i Sverige.

Foto: Magnus Aronson /Ikon

Traditioner lever vidare när de förnyas

Det är tisdag kväll i Finska kyrkan i Stockholm. Församlingen har firat mässa och nu är det dags att lyssna till kyrkoherde Peter Träisk. Han har nyligen valts till kyrkoherde och tillträder tjänsten på nytt.

– Jag märkte att handminnet fungerade: jag hittade strömbrytarna direkt. Jag kände också igen många bekanta ansikten – det gav en glad känsla, svarar han på frågan om hur det kändes att återvända till sin tidigare arbetsplats.

Peter Träisk studerade teologi i Uppsala och prästvigdes 1988. På frågan om hur och när han upplevde sin kallelse till prästyrket berättar han om en händelse i tjugofemårsåldern, då han tillsammans med sin mor besökte en krigsänka. När änkan fick syn på Peter sade hon: "Där är du ju – jag har bett för dig varje kväll."

– Guds närvaro var något naturligt för henne. Jag tror att ett sådant möte har påverkat mig.

Kallelsen förs vidare

I samband med konfirmationen behövde Peter ta ställning till om mormoderns tro också var hans egen, eller om han själv bar på en egen tro. En adventssöndag tog en vän från Jakobstad med honom till gudstjänsten.

– Därifrån växte en naturlig kontakt med ungdomsverksamheten. Vi kan alla påverka vad som för oss vidare. Någon annan kan få sin kallelse genom oss oavsett vilken kallelse det handlar om.

Till Finska församlingen i Stockholm har han upplevt både en yttre och en inre kallelse, i samband med att han fick förfrågan att tillträda som kyrkoherde.

Veteranernas berättelser

Bakom sig har Peter bland annat åtta år som kyrkoherde i Järfälla, nordväst om Stockholm. Där mötte han under 1980- och 1990-talen sverigefinska krigsveteraner och berättelser, som satte djupa spår.

– Jag kunde föreställa mig isen på sjön som man sprang över för att fly fienden, tåget som besköts och gränsövergången under flykten.

Både hans far- och morfäder hade stupat i kriget, och därför fanns inga egna familjebertättelser att föra vidare om Finlands historia.

– Vi lär känna oss själva och varandra när vi möter något svårt. Människan lever och växer genom sina erfarenheter. Alla möten – som kyrkoherde och som människa – ger något mer till förståelsen av livet, konstaterar han.

Traditioner förändras – alltid

År 2033 fyller Finska församlingen i Stockholm 500 år. Hela förra året, 2025, firades kyrkans 300-årsjubileum. Församlingen har en viktig plats i den sverigefinska minoritetens historia, och betyder mycket också för finlandssvenskar i Stockholmsområdet.

– Församlingen är mångkulturell och flerspråkig.

Mångfalden är en rikedom, men kan också skapa friktion.

För Peter är en central fråga hur den finska identiteten kan bevaras. I detta hänvisar han till den kristna kyrkans egen historia och hur den har anpassat sig till nya tider.

– Traditioner förändras. De förändras alltid. Nya översättningar av texter väcker motstånd, eftersom de gamla formuleringarna finns i våra hjärtan.

Han betonar att traditionens kontinuitet förutsätter förändring.

– Hundra år gamla uttryck öppnar sig inte längre för oss.

Kyrkan kallar

Peter minns från sin egen ungdom hur det var att delta i en gudstjänst där vänner spelade trummor och gitarr.

– Jag kände att jag fick plats. Jag stannade kvar.

Förändring är svårt för oss – också för mig, medger han, men påminner om att en ny generation för oss mot en framtid där jag själv inte längre är med.

Traditioner skapar trygghet, och kyrkan väcker intresse och kallar i vår tid. Antalet personer som ansluter sig till kyrkan är rekordstort.

– Var och en kan förmedla betydelsen av sin egen tro och plantera den i våra traditioner. Former bär ett budskap inom sig.

I storstäder är ensamhet, särskilt bland äldre, en stor utmaning för församlingarna. Gemensam gudstjänst och bön bär, när vi använder hjärtats språk.

– När vi går hem till vår ensamhet tillhör vi fortfarande denna gemenskap. Även om minnena av stunden bleknar, förenar det gemensamma ögonblicket oss: språket, tron, de svåra minnena, vår gemensamma historia i Finland och här i Sverige.

Kristiina Ruuti

Foto: Magnus Aronson / Ikon

Fakta

- Peter Träisk, född 1964 i Jakobstad
- Har gått svenskspråkig grundskola i Dickursby, Vanda och gymnasium i Jakobsberg, Stockholm.
- Mamma talar finska, pappa svenska.
- Kyrkoherde i Stockholms stift med flest kyrkoherdetjänsteår – 27 år.
- Glädjeämnen i livet: vuxen dotter, paddling, segling, skidåkning och snickeri.

Perinteet muuttuvat ja mukautuvat *uuteen aikaan*

Tiistai-ilta Tukholman suomalaisessa kirkossa.

Seurakunta on viettänyt messua ja nyt on aika kuulla kirkkoherra Peter Träiskiä. Hänet on hiljattain valittu kirkkoherran virkaan, jossa hän on nyt toista kertaa.

— Huomasin, että käsimuisti toimii: valonapit löysin heti. Tunnistin myös monet tutut kasvot. On iloinen tunne. Näin hän vastaa kysymykseen, miltä tuntui palata entiselle työpaikalle.

Peter Träisk opiskeli teologiaa Uppsalassa, ja hänet vihittiin papiksi vuonna 1988. Kun häneltä kysyy, miten hänen kutsumuksensa papin tehtävään syntyi, hän kertoo koskettavan muiston nuoruudestaan. Parikymppisenä hän vieraili äitinsä kanssa sotelesken luona. Nähdessään Peterin tämä totesi: "Siinä sinä olet. Olen rukoillut puolestasi joka ilta."

— Jumalan läsnäolo oli hänelle luonnollinen asia. Uskon, että tällainen kohtaaminen on vaikuttanut minuun.

Välitämme kutsumusta

Rippikoulussa Peterin oli päätettävä, onko isoäidin usko hänen vai onko hänellä oma. Eräänä adventtina pietarsaarelainen ystävä vei hänet jumalanpalvelukseen.

— Siitä lähti luonnollinen yhteys nuorisotoimintaan. Voimme kaikki vaikuttaa siihen, mikä meitä vie. Joku toinen voi saada kutsumuksen meidän kauttamme, olipa se kutsumus mikä tahansa.

Tukholman suomalaiseen seurakuntaan hän on kokenut sekä ulkoisen että sisäisen kutsumuksen, kun hän sai pyynnön tulla seurakunnan kirkkoherraksi.

Veteraanien kertomukset

Peterillä on takanaan kahdeksan vuotta Järfällan kirkkoherrana Tukholman luoteispuolella. Siellä hän kohtasi 1980–1990-luvuilla ruotsinsuomalaisten sotaveteraanien kertomukset, ja ne jäivät jälkensä.

— Osasin hahmottaa järven jään, jota pitkin juostiin vihollista pakoon, junan, jota tulitettiin ja rajan ylityksen pakomatalla.

Hänen molemmat isoisänsä olivat kaatuneet, joten heistä ei ollut välittämään kertomuksia Suomen kansan historiasta.

— Opimme itsestämme ja toisistamme, kun kohtaamme jotain vaikeaa. Ihminen elää ja kasvaa kokemustensa kautta. Kaikki kohtaamiset kirkkoherrana ja ihmisenä antavat jotain lisää ihmiselämästä, hän toteaa.

Oman uskon merkitystä voi jokainen välittää ja sen voi istuttaa perinteisiimme. Muodot ovat rakenteita, joiden sisällä on sanomaa, Peter Träisk sanoo. Kuvassa hän saarnaa vastaanottomessussa joulukuussa 2025.

Betydelsen av min tro kan var och en förmedla, och den kan vävas in i våra traditioner. Former bär ett budskap inom sig, säger Peter Träisk. På bilden predikar han vid sin mottagningsmessa i december 2025.

Foto: Magnus Aronson /Ikon

Perinteet muuttuvat – aina

Tukholman suomalainen seurakunta täyttää muutamien vuoden kuluttua 500 vuotta. Suomalaisen kirkon 300-vuotisjuhlaa vietettiin koko vuosi 2025. Seurakunnalla on tärkeä asema ruotsinsuomalaisen vähemmistön historiassa, ja se merkitsee paljon myös suomenruotsalaisille Tukholman alueella.

— Seurakunta on monikulttuurinen ja monikielinen. Moninaisuus on rikkaus, mutta voi myös aiheuttaa kitkaa.

Peterille keskeinen kysymys on, kuinka voimme säilyttää suomalaisen identiteetin. Tässä hän viittaa kristillisen kirkon omaan historiaan ja kuinka se on mukautunut uuteen aikaan.

— Perinteet muuttuvat. Ne muuttuvat aina. Uudet tekstikäännökset aiheuttavat kitkaa, koska vanhat sanaparit ovat meillä sydämessä.

Hän tähdentää sitä tosiasiaa, että perinteen jatkuvuus edellyttää perinteen muuttumista.

— Sata vuotta vanhat ilmaisut eivät enää aukea meille.

Kirkko kutsuu

Peter koki omassa nuoruudessaan kirkon kutsun, kun sai olla jumalanpalveluksessa, jossa kaverit soittivat rumpuja ja kitaraa.

— Tunsin, että minulle annettiin tilaa. Jäin siihen.

Asioiden muuttuminen on meille vaikeaa ja minullekin, hän myöntää, mutta muistuttaa: uusi joukko vie siihen tulevaisuuteen, jossa itse en enää ole mukana.

Perinteet tuovat turvaa, kirkko kiinnostaa ja kutsuu tänä aikana. Kirkkoon liitytään ennätysmäärin.

— Oman uskon merkitystä voi jokainen välittää ja sen voi istuttaa perinteisiimme. Muodot ovat rakenteita, joiden sisällä on sanomaa.

Suurkaupungeissa yksinäisyys etenkin ikäihmisten parissa on haaste seurakunnille. Yhteinen jumalanpalvelus ja rukous kantavat, kun käytämme sydämen kieltä.

— Kun lähdemme kotiin yksinäisyydessämme, kuumme edelleen tähän yhteisöön. Vaikka muistot tästä hetkestä haalistuvat, yhteinen hetki yhdistää: kieli, usko, vaikeat muistot, meidän yhteinen historiamme Suomessa ja täällä Ruotsissa.

Kristiina Ruuti

Fakta

- Peter Träisk, syntynyt 1964 Pietarsaareissa
- Aloitti ruotsinkielisen peruskoulun Tikkurilassa Vantaalla ja lukion Jakobsbergissa Tukholmassa.
- Äiti puhuu suomea, isä ruotsia.
- Kirkkoherra, jolla on Tukholman hiippakunnassa eniten kirkkoherran virkavuosia – 27 vuotta.
- Valittiin vuonna 2026 toista kertaa Tukholman suomalaisen seurakunnan kirkkoherraksi.
- Elämän ilonaiheita: aikuinen tytär, melonta, purjehdus, hiihto, nikkarointi.

Kieli yhdistää suomalaisia maailmalla

Kun suomalaiset lähtevät maailmalle, he eivät ensisijaisesti etsi kirkon yhteyteen. He etsivät jotakin paljon yksinkertaisempaa: suomen kieltä. Ja juuri tässä, kaipuun, kielen ja yhteisöllisyyden risteyskohdassa, työskentelee merimiespappi Jaakko Laasio.

Lähes kolmen vuosikymmenen ajan hän on seurannut suomalaisten liikkeitä maailmankartalla — Kaakkois-Suomen satamista Brysseliin, Dubaihin ja Vancouveriin.

Jaakko Laasio on kaksikielinen ja hänet vihittiin papiksi Lundissa. Hän toimi 1990-luvun alussa kahden vuoden ajan suomalaisena pappina Malmössä. Silloin hän sai tuntumaa ruotsinsuomalaiseen seurakuntatyöhön. Vuodesta 1995 lähtien hänen asemapaikkansa on ollut Suomen Merimieskirkko.

”Rallienglanti” työkielenä

Hymyillen hän muistelee ensimmäisiä vuosiaan satamapappina Haminassa. Siellä ”rallienglanti” oli tärkein työkieli. Vuosittain hän kohtasi yhteensä 40–50 eri kansallisuutta. Kohtaamiset maailman kanssa muokkasivat häntä — ja antoivat esimakua siitä, mitä suomalaisuus merkitsee vieraalla maalla.

Merimieskirkko on tätä nykyä maailmanlaajuisen verkoston solmukohta: sen kautta toimivat seurakunnat,

vapaaehtoiset ja Suomesta lähetetyt papit. He palvelevat suomalaisia eri puolilla maailmaa. Pohjoismaisten kielten osajana Jaakko vastaa erityisesti Pohjoismaiden yhteyksistä, kun taas kollega Jussi Laine hoitaa yhteydet muualle maailmaan.

— Emme halua ohjata toimintaa maailmalla, Jaakko sanoo. Haluamme olla yhteistyökumppaneita. Tärkeintä on sisältö, ei muoto.

Ja sisältö on jatkuvassa liikkeessä. Tällä hetkellä noin 1,5 miljoonaa suomalaista asuu ulkomailla. Opiskelijoita on paljon — erityisesti Ruotsissa, Alankomaissa ja Keski-Euroopassa. Toiset muuttavat työn perässä Norjaan, EU- ja NATO-tehtäviin Brysseliin tai IT-alan töihin Aasiaan. Uusia ryhmiä suuntaa arabimaihin, joista Dubaissa asuu yllättävän paljon suomalaisia.

Kieli kotina vieraissa ympäristöissä

Yhteistä heille kaikille on tarve kuulla omaa kieltään. Jaakon mukaan kirkkoon ei ensisijaisesti tulla

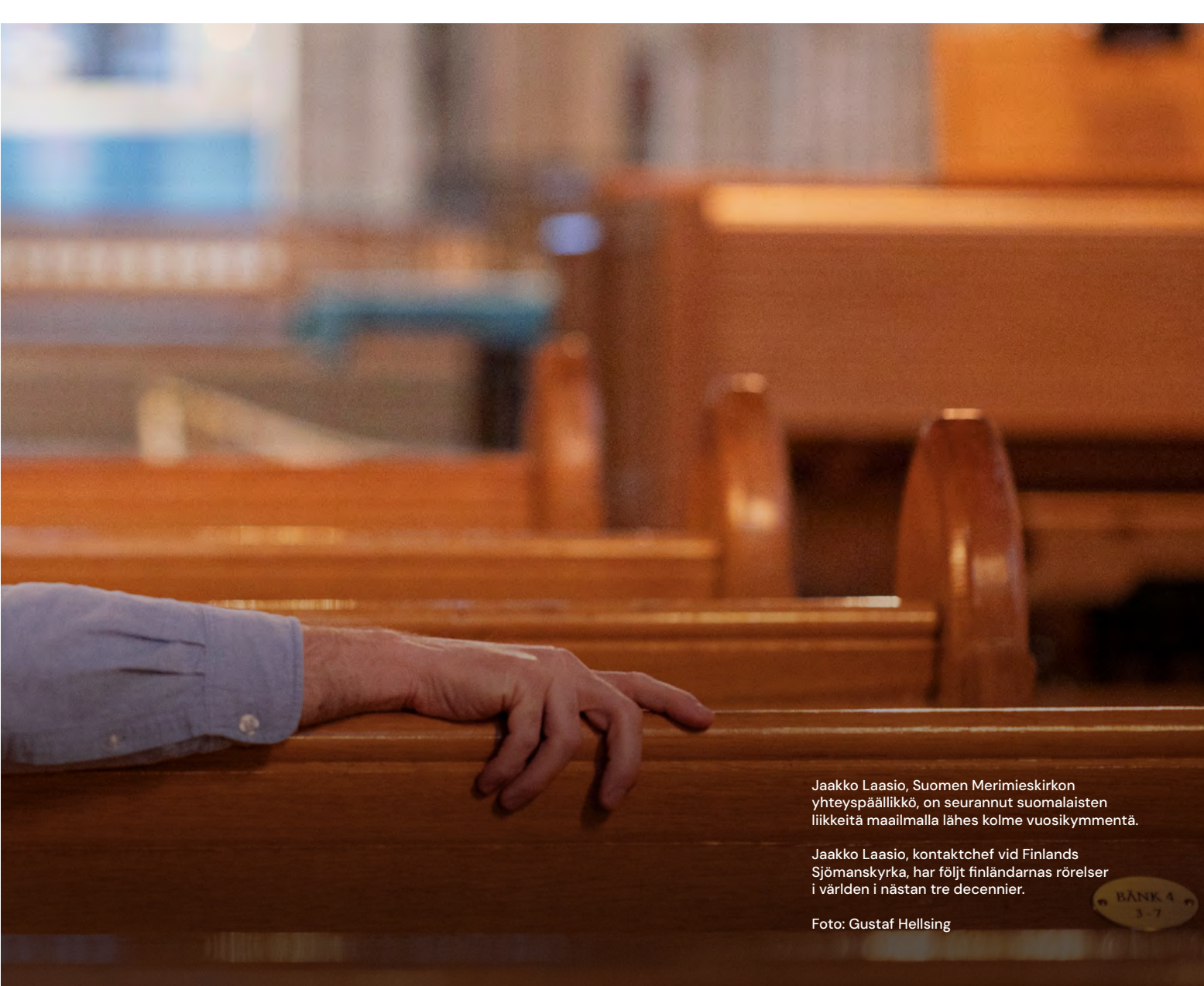
uskonnollisen kaipuun vuoksi, vaan siksi, että jumalanpalveluksessa, keskusteluissa, kahvihetkissä ja joskus jopa saunassa puhutaan suomea.

— Ulkomailla tulee suomalaisemaksi, hän sanoo. Kun kuulee jonkun puhuvan suomea, otetaan yhteyttä.

Ulkomailla seurakunnat ovat luonteeltaan erilaisia. Joissakin maissa ne ovat vakiintuneita ja ikääntyviä, toisaalla nuoria, liikkuvia ja vaikeasti ennakoitavia. Työ nojaa usein paikallisten vapaaehtoisten varassa, mutta joillakin paikkakunnilla toimii Suomesta lähetettyjä pappeja. Espanjan ja Kanarian saarten turistialueilla elämä vilkastuu talvisin, kun suomalaiset ”muuttolinnut” saapuvat.

Digitaaliset verkostot uutta

Entä tulevaisuus? Jaakko on sekä toiveikas että utelias. Äskettäin on perustettu digitaalinen verkosto, jossa toimii neljä teemaryhmää — teologia, diakonia, vapaaehtoistoiminnan koordinointi ja Merimieskirkon työ. Nämä tukevat niitä monia, jotka työskentelevät yksin

Jaakko Laasio, Suomen Merimieskirkon yhteyspäällikkö, on seurannut suomalaisten liikkeitä maailmalla lähes kolme vuosikymmentä.

Jaakko Laasio, kontaktchef vid Finlands Sjömanskyrka, har följt finländarnas rörelser i världen i nästan tre decennier.

Foto: Gustaf Hellsing

eri puolilla maailmaa. Lisäksi Turun Siirtolaisuusinstituutti julkaisee pian laajan muuttoliiketutkimuksen, josta odotetaan arvokasta tietoa suomalaisten liikkuvuudesta.

Mutta riippumatta siitä, miten maailmankartta muuttuu, suunta on selvä:

— Me olemme siellä, missä suomalaiset ovat, Jaakko sanoo. Se on meidän tehtävämme. Ja niin kauan kuin tarve suomalaiselle yhteisölle on olemassa, olemme mekin.

Päivi Wiberg

Vuoden 2025 alusta kirkon ulkosuomalaisyön operatiivinen

vastuu Suomessa siirtyi kirkkohallitukselta Suomen merimieskirkolle.

Ruotsissa ruotsin-suomalainen seurakuntatyö on osa paikallisen ruotsalaisen seurakunnan toimintaa. Ainoa itsenäinen suomalainen seurakunta Ruotsissa on Tukholman suomalainen seurakunta, joka on kaksikielinen. Muualla maailmassa on ulkosuomalaisseurakuntia.

Viikon Sana on lyhyt hartauskirjoitus viikon aluksi. Saat sen maanantaiaamuna

sähköpostiisi. Kirjoittajina Merimieskirkon ja ulkosuomalaisyön työntekijöitä Suomesta ja maailmalta. Tilaa Viikon Sana Merimieskirkon verkkosivustolta (tilausnappi ihan sivun alalaidassa).

Ulkomailla asuvia suomalais-taustaisia arvioidaan olevan noin 1,5

miljoonaa. Lähes puolet heistä asuu täällä Ruotsissa (SCB:n tilastojen mukaan 730 000).

Jaakko Laasio, Suomen Merimieskirkon yhteyspäälikkö, on seurannut suomalaisten liikkeitä maailmalla lähes kolme vuosikymmentä.

Jaakko Laasio, kontaktchef vid Finlands Sjömanskyrka, har följt finländarnas rörelser i världen i nästan tre decennier.

Foto: Gustaf Hellsing

Det uppskattas att det finns omkring 1,5 miljoner personer med finsk bakgrund som bor utomlands. Nästan hälften av dem bor här i Sverige (enligt SCB:s statistik 730 000).

Sedan början av 2025 har det operativa ansvaret i Finland för kyrkans utlandsarbete överförts från Kyrkostyrelsen till Finlands Sjömanskyrka.

På andra håll i världen finns det utlandsförsamlingar för finländare. I Sverige är det sverigefinska församlingsarbetet en del av den lokala svenska församlingens verksamhet. Den enda självständiga finska församling i Sverige är Finska församlingen i Stockholm, som är tvåspråkig.

Språket förenar finländare *runt om i världen*

När finländare ger sig ut i världen söker de sig inte i första hand till kyrkans gemenskap. De söker något mycket enklare: finskan. Och just i denna skärningspunkt mellan längtan, språk och gemenskap arbetar sjömansprästen Jaakko Laasio.

I nästan tre decennier har han följt finländarnas rörelser på världskartan – från hamnarna i sydöstra Finland till Bryssel, Dubai och Vancouver.

Jaakko Laasio är tvåspråkig och prästvigdes i Lund. Under två år i början av 1990-talet arbetade han som finsk präst i Malmö, där han fick en inblick i det sverigefinska församlingsarbetet. Sedan 1995 har han varit en självklar del av Finlands Sjömanskyrka.

"Rallyengelska" som arbetsspråk

Leende minns han sina första år som hamnpräst i Fredrikshamn. Där var "rallyengelska" det viktigaste arbetsspråket. Varje år mötte han människor från 40–50 olika nationaliteter. Mötet med världen formade honom och gav en försmak av vad finskhet betyder i ett främmande land.

Sjömanskyrkan är idag en knutpunkt i ett globalt nätverk: genom den verkar församlingar, frivilliga och präster utsända från Finland. De betjänar finländare världen över. Som kunnig i nordiska språk ansvarar Jaakko särskilt för kontakterna i Norden, medan kollegan Jussi Laine sköter kontakterna till övriga världen.

– Vi vill inte styra verksamheten utomlands. Vi vill vara samarbetspartners. Det viktigaste är innehållet, inte formen, säger Jaakko.

Och innehållet förändras ständigt. I dag bor omkring en 1,5 miljon finländare utomlands. Många är studenter – särskilt i Sverige, Nederländerna och Centraleuropa. Andra flyttar för arbete till Norge, till EU och NATO-uppdrag i Bryssel eller till IT-jobb i Asien.

*"Utomlands blir man mer finländsk.
När man hör någon tala finska, tar
man kontakt."*

Språket som hem i främmande miljöer

Det gemensamma för dem alla är behovet av att höra sitt eget språk. Enligt Jaakko söker man sig inte främst till kyrkan av religiös längtan, utan därför att man i gudstjänster, samtal, kaffestunder och ibland till och med i bastun kan tala finska.

– Utomlands blir man mer finländsk, säger han. När man hör någon tala finska, tar man kontakt.

Församlingar utomlands har mycket olika karaktär. I vissa länder är de etablerade och åldrande, på andra håll unga, rörliga och svårförutsägbara. Arbetet vilar ofta på lokala frivilliga, men på vissa orter finns även präster utsända från Finland. I turistområdena i Spanien och på Kanarieöarna blir livet livligare under vintern när finländska "flyttfåglar" anländer.

Digitala nätverk – något nytt

Och framtiden? Jaakko är både hoppfull och nyfiken. Just nu har ett digitalt nätverk grundats med fyra temagrupper – teologi, diakoni, samordning av frivilligarbete samt Sjömanskyrkans arbete. Dessa stödjer de många som arbetar ensamma runt om i världen. Dessutom publicerar migrationsinstitutet i Åbo snart en omfattande migrationsstudie som väntas ge värdefull kunskap om finländarnas rörlighet.

Men oavsett hur världskartan förändras är riktningen tydlig:

– Vi finns där finländarna finns, säger Jaakko. Det är vår uppgift. Och så länge behovet av en finländsk gemenskap finns, så finns vi också.

Päivi Wiberg

Veckans Ord är en kort andakts-text. Du kan få den till din e-post varje måndag morgon som en start på veckan. Det är Sjömanskyrkans medarbetare och utsända runt om i världen och i Finland som skriver Veckans ord. Beställ Veckans Ord via Sjömanskyrkans webbplats (beställningsknappen finns längst ned på sidan).

Suomalaisia juuria etsimässä

Ruotsissa on tänä päivänä arviolta 1,5 miljoona ihmistä, joilla on suomalaiset juuret. Ruotsinsuomalaisten ohella maassa on 450 metsäsuomalaista sukua. Hallstahammarin sukututkimusryhmässä etsitään suomalaisia juuria.

Urban Mylläri ja Seppo Remes ovat tutkineet juuriaan. Apuna ovat kirkonkirjat ja muut historialliset lähteet sekä modernit DNA-testit.
Urban Mylläri och Seppo Remes har forskat i sina rötter. Till hjälp har de haft kyrkböcker och andra historiska källor samt moderna DNA-tester.
Foto: Manne Mali

Vuosisatojen aikana on Suomesta tullut monenlaista väkeä: pakolaisia, karkureita, kalastajia, kauppamiehiä ja muita maahanmuuttajia. Moni ruotsalainen ei tunne omia suomalaisia juuriaan.

Hallstahammarissa kokoontuu kevään aikana sukututkimusryhmä viikoittain. Seppo Remestä ja Urban Mylläriä innosti lähisukulainen, joka oli jo kerännyt suvun tietoja. Seppo aloitti Remeksen suvun tutkimisen jo 1980-luvun alussa, Ruotsissa aikuistunut Urban 1900-luvun loppupuolella.

Arkistoissa paljon tietoa

Mikä saa Ruotsissa asuvan tai kasvaneen ryhtymään tutkimaan sukuaan?

— Silloin kun ei ole juurillansa, niin silloin niiden arvo korostuu, Seppo Remes ja Urban Mylläri toteavat. Vieraskielinen asuinympäristö saattaa kyseenalaistaa identiteetin. Se kyllä vain vahvistaa sitä.

Sukututkija kohtaa matkallaan monia haasteita. On tärkeää oppia etsimään tietoa oikeista paikoista. Harva tulee ajatelleeksi, kuinka paljon ihmisistä on vuosisatojen

aikana kerätty tietoa erilaisiin arkistoihin. Tutkimuksen edetessä vastaan voi tulla myös vanhaa saksalaista käsialaa, jonka lukeminen on opeteltava, jos haluaa päästä ajassa kauemmas taaksepäin.

Ihmisten elämä ei ennenkään ollut niin yksiviivaista: oli aviottomia lapsia, avioeroja, syrjähyppyjä. Ne teetävät sukututkijalle ylimääristä työtä. Hänen on oltava varovainen, kun vastaan tulee arkaluonteisia tapahtumia. Aviottomat lapset, itsemurhat ja henkirikokset voivat olla joillekin vaikeita käsitellä monenkin sukupolven jälkeen.

Tämän lisäksi suvun jäseniä on saattanut muuttaa maailmalle: Amerikkaan, Kanadaan, Australiaan tai muualle Eurooppaan.

DNA-testit tukena

Urban kertoo tehneensä DNA-testin reilut kymmenen vuotta sitten. Testin mukaan hän on 85,4-prosenttisesti suomalainen. Hän sai 85 703 osumaa, joista neljä kuului lähisukuun ja 920 niin sanottuun suurperheeseen.

— On hyvä muistaa, että DNA ei löydä yhtäkään nimeä, vaan henkilöt tulee saada selville perinteisellä

sukututkimuksella. Testit saattavat myös paljastaa asioita, joita on vaikea uskoa todeksi. Isä tai äiti ei ehkä olekaan biologinen vanhempani.

Seppo pitää testiä hyvänä tukena perinteiselle sukututkimukselle.

— Se ei ole osoittanut virheitä sukututkimuksessani.

Sukua tutkittaessa törmää aika ajoin siihen, että lähdeaineistoa ei ole. Seppo kertoo esimerkiksi Lumijoella kirkonkirjojen tuhoutuneen tulipalossa. Sukututkijat ovat kuitenkin paikanneet syntyneitä aukkoja manttaalikirjojen ja veroluetteloiden avulla. Sukunimet muodostuivat alueen talojennimistä. Sen vuoksi sama sukunimi ei välttämättä tarkoita sukulaisuutta.

”Silloin kun ei ole juurillansa, niin silloin niiden arvo korostuu.”

Aloita sukututkimus tänään!

Minkä neuvon antaisit sukututkimuksesta kiinnostuneelle?

— Järjestä aikaa ja mieti mitä harrastuksia voit jättää pois, kehottaa Seppo.

— Jos alat, niin aloita tänään, kiteyttää Urban. Aikaa ei kannata hukata. Haastattele vanhoja sukulaisia, kerää valokuvia ja muuta materiaalia.

Totuuden nimissä on todettava, että kaikkia eivät vanhat asiat kiinnosta. Mutta sukututkijan tulee olla kiinnostunut historiasta, tai paremminkin hän tulee kiinnostumaan historiasta työn edetessä.

Keskustelun päätteeksi Seppo kuvaa omaa identiteettiään:

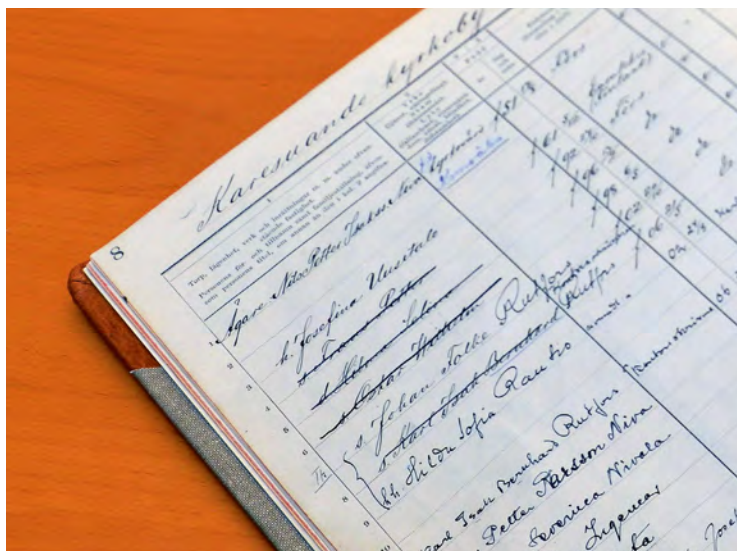
— Minä en ole pesunkestävä savolainen, identiteettini on Remesten suku, joka on savolainen, mutta minun DNA:ni adoptoituna on aivan ihan muuta. Pääsin tutustumaan biologisiin juuriini ja sukulaisiin vasta myöhemmin aikuisiässä.

Manne Mali

Kirkonkirjat ovat sukututkijalle ehtymätön tietolähde. Kuvassa sivu Karesuvannon kirkonkirjoista.

Kyrkböcker är en viktig källa för den som är intresserad av sin släkts historia. På bilden syns ett utdrag ur Karesuando församlings kyrkböcker.

Foto: Åke Johansson/Landsarkivet

På jakt efter finska rötter

I Sverige finns i dag omkring 1,5 miljoner människor med finska rötter. Förutom sverigefinnar finns det också cirka 450 släkter med skogsfinskt ursprung i landet. I Hallstahammar söker en släktforskningsgrupp efter sina finska rötter.

Under århundradenas lopp har människor av många olika slag kommit från Finland: flyktingar, förrymda, fiskare, handelsmän och andra. Många svenskar känner inte till att de har finska rötter.

I Hallstahammar samlas en släktforskningsgrupp varje vecka under våren. Seppo Remes och Urban Mylläri inspirerades av en nära släkting som redan hade samlat information om slakten. Seppo började forska om slakten Remes redan i början av 1980 talet, medan Urban, som vuxit upp i Sverige, inledde sin forskning mot slutet av 1900 talet.

Mycket information i arkiven

Vad får någon som bor eller har vuxit upp i Sverige att börja släktforska?

— När man saknar sina rötter blir deras värde desto större, konstaterar Seppo Remes och Urban Mylläri. En främmande språkmiljö kan få en att ifrågasätta sin identitet. Men det stärker den också, säger de.

Släktforskaren möter många utmaningar på sin resa. Det är viktigt att lära sig att söka information på rätta ställen. Få tänker på hur mycket information som har samlats i olika arkiv genom århundradena. Under forskningens gång kan man också stöta på gammal tysk handstil, som man måste lära sig att tolka för att kunna komma längre tillbaka i tiden.

Livsvägarna har inte heller förr varit så enkla och raka: det finns utomäktenskapliga barn, skilsmässor och otrohet. Det innebär extra arbete för släktforskaren. Man måste vara varsam med känsliga händelser som kommer fram. Utomäktenskapliga barn, självmord och mord kan vara svåra att hantera för vissa, även flera generationer senare.

Dessutom kan släktingar ha emigrerat till olika delar av världen: till Amerika, Kanada, Australien eller andra delar av Europa.

fortsättning på nästa sida

DNA tester som stöd

Urban berättar om ett DNA test han gjorde för drygt tio år sedan. Enligt testet är han till 85,4 procent finsk. Han fick 85 703 träffar, varav fyra hörde till den närmaste släkten och 920 till den så kallade storfamiljen.

– Ett DNA-test hittar inte en enda person vid namn. Dessa måste identifieras genom traditionell släktforskning. Tester kan också avslöja saker som är svåra att tro på. Det kan visa sig att ens far eller mor inte är ens biologiska förälder.

Seppo anser att testerna ändå är ett bra stöd till den traditionella släktforskningen.

– De har inte visat några fel i min släktforskning.

Vid släktforskning stöter man ibland på att källmaterial saknas. Seppo berättar till exempel att kyrkböckerna i Lumijoki förstördes i en brand. Släktforskare har ändå kunnat fylla luckorna med hjälp av mantalslängder och skattelistor. Efternamn bildades förr i världen utifrån gårdsnamn, vilket innebär att samma efternamn inte nödvändigtvis betyder släktskap.

Börja släktforska i dag!

Vilket råd skulle du ge till den som är intresserad av släktforskning?

– Avsätt tid och fundera på vilka andra fritidsintressen du kan välja bort, uppmanar Seppo.

– Om du börjar, så börja i dag, sammanfattar Urban. Slösa inte bort tid. Intervjua äldre släktingar och samla fotografier och annat material.

Ärligt talat är det inte alla som är intresserade av gamla saker. Men en släktforskare måste vara intresserad av historia – eller så blir man intresserad av historia i takt med att arbetet fortskrider. I slutet av samtalet beskriver Seppo sin egen identitet:

– Jag är inte någon renodlad savolaxare. Min identitet är släkten Remes, som är savolaxisk, men mitt DNA som adopterad är något helt annat. Jag fick möjlighet att lära känna mina biologiska rötter och släktingar först i vuxen ålder.

Manne Mali

Valoa pimeyteen –joulukampanja: Ennätystulos 60,8 miljoonaa kruunua

Act Ruotsin kirkon
joulukampanja saavutti
historiallisen ennätyksen. Keräys
tuotti 60,8 miljoonaa kruunua.
Myös Kauneimmat joululaulut
–tilaisuuksien kolehdit kerättiin
joulukampanjalle.

Keräystulos on Act Ruotsin kirkon historian korkein. Vuonna 2024 keräys tuotti 54 miljoonaa kruunua, mikä silloin rikkoi aiemman ennätyksen. Nyt tämäkin summa ylitettiin selvästi, ja lopullinen tulos oli 60,8 miljoonaa kruunua.

Varoja on kerätty Lucia-konserteista, joulumarkkinoista, valomielenosoituksista, kolehdeista, kirpputoreista sekä kynttilämyynnistä. Kauneimmat joululaulut on vuosittainen tapahtuma, jossa Ruotsin kirkon ruotsinsuomalainen työ yhdistää voimansa joulukeräyksen hyväksi. Tilaisuuksissa kerätään kolehti Act Ruotsin kirkolle.

Valo loistaa pimeydessä

– Kirkkona rakennamme rauhaa maailmassa. Teemme sen Ruotsissa kerättävän kampanjan tulojen avulla. Näillä varoilla voimme toteuttaa projekteja sotien koettelemilla alueilla eri puolilla maailmaa. Yhdessä näytämme, että valo loistaa pimeydessä, sanoo Susanna Olivin, Act Ruotsin kirkon kampanjan projektipäällikkö.

Ennätystulos tulee lisäksi kasvamaan entisestään. Akehus Foundation kaksinkertaistaa kaikki joulukuussa tehdyt lahjoitukset. Nämä lisämiljoonat maksetaan Act Ruotsin kirkolle keväällä 2026, ja ne käytetään avustustoimiin Sudanissa, jossa ihmiset kärsivät käynnissä olevasta sodasta.

Kiitos kaikille joulukampanjaan osallistuneille!

Foto: Josefín Casteryd /ikon

Julkampanjen Ljus i mörkret: Rekordresultat på 60,8 miljoner kronor

Act Svenska kyrkans julkampanj nådde ett historiskt rekord med ett insamlingsresultat på 60,8 miljoner kronor. Även kollekterna från evenemangen De vackraste julsångerna gick till julkampanjen.

Insamlingsresultatet är det högsta i Act Svenska kyrkans historia. År 2024 uppgick insamlingen till 54 miljoner kronor, vilket då slog tidigare rekord. Detta överträffades nu med god marginal, och den slutliga summan landade på 60,8 miljoner kronor.

Medel har samlats in genom Luciakonsorter, julmarknader, ljusmanifestationer, kollekter,

loppmarknader samt försäljning av ljus. De vackraste julsångerna är ett årligt evenemang där Svenska kyrkans sverigefinska arbete samlar sina krafter till förmån för julinsamlingen. Vid tillfällena tas kollekt upp till Act Svenska kyrkan.

Ljuset lyser i mörkret

– Som kyrka bygger vi fred i världen. Det gör vi genom intäkterna från insamlingsarbetet i Sverige. Med dessa medel kan vi genomföra projekt i krigsdrabbade områden runt om i världen. Tillsammans visar vi att ljuset lyser i mörkret, säger Susanna Olivin, projektledare för Act Svenska kyrkans kampanj.

Det rekordhöga insamlingsresultatet kommer dessutom att öka ytterligare. Akelius Foundation fördubblar alla donationer som samlats in under december. Dessa extra miljoner betalas ut till Act Svenska kyrkan under våren 2026 och kommer att gå till hjälpinsatser i Sudan för människor som drabbats av kriget där.

Tack till er alla som bidragit till julkampanjen!

Kuka minä olen?

Voidaan olla montaa mieltä, mutta ihminen on laumaeläin. Me tarvitsemme toisiamme, jotta voimme elää hyvää ja merkityksellistä elämää. Ulkopuolisuus tekee kipeää, saa ihmisen voimaan pahoin. Ihminen voi hyvin vain yhdessä muiden kanssa.

Psykologian emerita professori Liisa Keltikangas-Järvinen on kirjassaan "Itsekkyyden aika" piirtänyt tarkkaa kuvaa ajastamme. Elämä kiertyy nykyisin vahvasti yksilön itsensä ympärille. Ihmisen pitää olla kiinnostunut ensisijaisesti omasta itsestään. Kaikki on sinusta itsestäsi kiinni. Jos onnistut, se on sinun ansiosi. Jos epäonnistut, se on omaa syytäsi. Vaikka elämmekin monella mittarilla mitattuna historiamme parasta aikaa, se ei näy psyykkisessä hyvinvoinnissa. Ahdistus, masennus ja sosiaaliset pelot ovat lisääntyneet erityisesti nuorten parissa.

Moni hakee tänä päivänä vaikutteita, roolimalleja ja esikuvia sosiaalisesta mediasta. Siellä voi luoda itselleen sellaisen identiteetin kuin haluaa. Jos läheiset ihmiset ympärillä tuntuvat raskailta ja vaativilta, niin sosiaalisen median kautta varmasti löytyy samalla tavalla ajattelevia. Ja mikä parasta – he eivät laita hanttiin! Ihminen haluaa tulla nähdyksi ja kokea kuuluvansa joukkoon.

Kipein kysymys tässä yksinäisten valtakunnassa on: riitänkö, kelpaanko, hyväksytäänkö minut. Kukaan ei halua jäädä yksin. Toinen emeritus, piispa Eero Huovinen totesi kerran, että juuri näihin jokaisen ihmisen kysymyksiin vastaa kristinusko: Sinä riität, sinä kelpaat, sinut hyväksytään, otetaan yhteyteen eikä hyljätä, ei ajeta pois, ei torjuta, ei väheksyä, vaan otetaan mukaan Kristuksen ja Jumalan seuraan.

"Pidetään yhtä, katsotaan silmiin ja hymyillään, kun tavataan."

Olen miettinyt omaa identiteettiäni. Voisin hyvin olla suomenruotsalainen, olihan isäni suku ruotsinkielinen 1850-luvun puolivälistä 1900-luvun alkupuolelle.

Oma lapsuuden perheeni oli täysin suomenkielinen ja asuimme suomalaisessa kaupungissa, jossa vain muutamien äidinkieli oli ruotsi. Olen siis suomalainen.

Kun muutin Ruotsiin, mietin, olenko siis suomalainen Ruotsissa. Tosin isäni esitteli minut ruotsalaisena poikanaan. Olenko siis ruotsalainen? Vai voisinko olla pohjoismaalainen, eurooppalainen vai maailmankansalainen. Tuskin, sillä juureni ovat jättäneet minuun lähtemättömän jäljen ja jalat seisovat tällä hetkellä vakaasti Medåkerin mullassa Västmanlannissa. Olen siis ruotsinsuomalainen.

Pidetään yhtä, katsotaan silmiin ja hymyillään, kun tavataan. Liisa Keltikangas-Järvinen sanoin: Aivan tavalliset sosiaaliset taidot riittävät pitkälle.

Manne Mali

Vem är jag?

Man kan tycka olika, men människan är ett flockdjur. Vi behöver varandra för att kunna leva ett gott och meningsfullt liv. Utanförskap gör ont och får människan att må dåligt. Vi mår endast bra tillsammans med andra.

Emerita professorn i psykologi, Liisa Keltikangas-Järvinen, tecknar i sin bok "Itsekkyyden aika" en skarp bild av vår samtid. I dag kretsar livet starkt kring individen. Människan förväntas i första hand vara intresserad av sig själv. Allt beror på dig. Lyckas du, är det din förtjänst. Misslyckas du, är det ditt eget fel. Trots att vi enligt många mätningar lever i historiens bästa tid syns detta inte i det psykiska välbefinnandet. Ångest, depression och social rädsla har ökat, särskilt bland unga.

Många söker i dag influenser, förebilder och ideal i sociala medier. Där kan man skapa sig den identitet man själv vill ha. Om människorna i ens närhet känns tunga och krävande, finns det garanterat likasinnade att hitta via sociala medier. Och bäst av allt: de säger inte emot! Människan vill bli sedd och känna att hon hör till.

Den kanske mest smärtsamma frågan i detta ensamma rike är: Räcker jag till? Duger jag? Blir jag accepterad? Ingen vill bli ensam. En annan emeritus, biskop Eero Huovinen, har en gång konstaterat att just dessa frågor, som varje människa bär på, besvaras av kristendomen: Du räcker till som du är, du duger, du blir accepterad, du tas in i gemenskapen och blir inte övergiven, inte bortkörd, inte avvisad, inte förminskad – utan inbjuden till Kristi och Guds gemenskap.

"Du räcker till som du är, du duger, du blir accepterad, du tas in i gemenskapen och blir inte övergiven, inte bortkörd, inte avvisad, inte förminskad – utan inbjuden till Kristi och Guds gemenskap."

Jag har funderat över min egen identitet. Jag skulle mycket väl kunna vara finlandssvensk, eftersom min fars släkt var svenskspråkig från mitten av mitten av 1850 talet till början av 1900-talet. Min egen barndomsfamilj var helt finskspråkig och vi bodde i en finsk stad där endast ett fåtal hade svenska som modersmål. Jag är alltså finländare.

När jag flyttade till Sverige funderade jag på om jag då var finländare i Sverige. Samtidigt presenterade min far mig som sin svenskspråkiga son. Är jag alltså svensk? Eller kanske nordbo, europé eller rentav världsmedborgare? Knappast, mina rötter har lämnat ett outplånligt avtryck i mig och mina fötter står i dag stadigt i Medåkers jord i Västmanland. Jag är alltså sverigefinne.

Låt oss hålla ihop, se varandra i ögonen och le när vi möts. Med Liisa Keltikangas-Järvinens ord: Helt vanliga sociala färdigheter räcker långt.

Manne Mali

Tapaamisia Las Palmasissa

Las Palmasin
Skandinaviska
Turistkyrkan

Suomi-Kerho
Club Finlandia
Las Palmas

Suomen merimies-
kirkko, Kirkollinen
työ Cran Canarialla

Fakta

- Pirjo Lyytinen
- Eläkkeelle jäänyt Kaskisten kirkkoherra, joka toimi Nyköpingissä pappina vuosina 1993–2000.
- Hän on viimeisten neljän vuoden aikana viettänyt muutamia lomaviikkoja Las Palmasissa.

Las Palmasin Suomi-Kerho Club Finlandia on vilkas kohtaamispaikka suomen-kielisille. Myös Skandinaviska Turistkyrkan tarjoaa tilaisuuksia ja toimintaa suomeksi ja ruotsiksi. Turistikirkon omistaa ruotsalainen vapaakirkollinen yhdistys, mutta kirkkoa käyttävät sekä Suomen että Ruotsin kirkot.

Useimmat tapaamani ihmiset viettävät kahdesta kuuteen kuukautta Las Palmasissa. Sain kutsun kahville Irja ja Veikko Aro-Heinilän kotiin. Heillä on mukava studioasunto Las Canterasin rannalla. Isolta parvekkeelta voi ihailla merta ja auringonlaskuja.

Kirjoitus- ja käsitöitä

Aro-Heinilät tulivat kaupunkiin neljä vuotta sitten – ensimmäisen kerran tutun turistipappipariskunnan innoittamana. Siitä lähtien he ovat olleet etelässä vuosittain useita kuukausia. Kun ihmisiltä kyselee, miksi he palaavat Las Palmasiin, niin usein vastaus alkaa samalla tavalla:

lämpö, valo, ilmasto, ei ole liukasta, terveys tai elämän mukavuus.

Näin ajattelevat myös Irja ja Veikko. Tälle pappipariskunnalle on myös tärkeää, että saarella on toimiva suomalainen seurakunta. Aro-Heinilät ovat toimineet pitkään lähetystyössä Afrikassa. Ensin Keniassa ja sitten Tansaniassa.

Irja on väitellyt teologian tohtoriksi Hilja Haahden naiskuvasta. Kirjoittaminen onkin Irjan mielipuhua. Hän on kirjoittanut kymmeniä kirjoja ja artikkeleita. Kanarian rauhaan voi vetäytyä omiin oloihin, keskittyä kirjoittamaan. Nauttia elämäntavasta ilman muita velvoitteita. Veikolle meri on mieluinen snorklaus- ja uintipaikka. Hän on myös rakentaja ja käsillätekijä: Kanariallakin hän virkkaa hyväntekeväisyydelle lippiksiä, neuloo sukkia ja tekee muitakin käsitöitä.

Laulua, soittoa ja keittiöhommia

Eva-Lena Vingren on toisen polven Las Palmasin matkaaja. Nyköpingiläinen Eva-Lena kävi jo nuorempana vanhempiensa luona lämpimässä palmujen kaupungissa. Eva-Lena ei tule kaupunkiin rauhan tai hiljaisuuden vuoksi. Kotona Nyköpingissä elämä on hyvin rauhallista. Kanarialla hän haluaa toimintaa!

Hän asuu Skandinaviska Turistikyrkanin yläkerrassa, josta onkin

helppo tulla kirkon tilaisuuksiin ja tapahtumiin. Eva-Lena soittaa kitaraa ja laulaa. Hän auttaa keittiössä ja retkillä, ja hän ohjentaakin aina auttavan kätensä missä häntä tarvitaan.

Vuosien aikana hänelle on kertynyt tärkeä ystäväjoukko Kanarialle. Las Palmasiin voi siis tulla, kun haluaa rauhaa tai kun haluaa toimintaa. Eva-Lena Vingren on koulutukseltaan opettaja ja fysioterapeutti. Hän on ollut myös lähetystyössä, Boliviassa. Tämä Skandinaviska Turistikyrkanin touhunainen puhuu myös suomea. Hänen vanhempansa muuttivat jo 1950-luvulla Ruotsiin. Siellä myös Eva-Lena syntyi ja suomen kieli oli perheen kotikieli.

Ensi vuonna uudestaan

Las Palmasissa on auringon, meren ja kauniiden maisemien lisäksi mukavia ihmisiä. Monet ovat tutustuneet myös paikallisiin, varsinkin sitten, kun espanjan kieli alkaa luistaa.

Useimmat tapaamani ihmiset olivat eläkeläisiä. Tämähän on ymmärrettävää, koska työikäisten on vaikea irrottautua töistä moneksi kuukaudeksi.

Kolme viikkoa meni nopeasti Las Palmasissa. Tiedä sitten, miten pitkään olen siellä ensi vuonna.

Pirjo Lyytinen, Kaskinen

Möten i *Las Palmas*

Las Palmas finska klubb Club Finlandia är en livlig mötesplats för finskspråkiga. Skandinaviska Turistkyrkan erbjuder också sammankomster och verksamhet på finska, och för svenskkunniga finns många och varierande aktiviteter. Turistkyrkan ägs av en svensk frikyrklig organisation, men kyrkan används av både Finska och Svenska kyrkan.

De flesta människor jag mötte tillbringar mellan två och sex månader i Las Palmas. Jag fick en inbjudan på kaffe hemma hos Irja och Veikko Aro-Heinilä. De har en trevlig studiolägenhet vid Las Canteras-stranden. Från den stora balkongen kan man beundra havet och solnedgångarna.

Skrivande och hantverk

Paret Aro-Heinilä kom till staden för fyra år sedan – första gången inspirerad av ett bekant turistprästspar. Sedan dess har de varje år tillbringat flera månader

— Ihastuin kaupunkiin, koska se on oikea kaupunki eikä pelkästään turistikohte. Yksin matkaavalle ja espanjaa puhumattomalle Las Palmas on mukava kaupunki, Pirjo Lyytinen sanoo.

— Jag blev förtjust i staden eftersom den är en riktig stad och inte bara ett turistmål. För den som reser ensam och inte talar spanska är Las Palmas en trevlig stad, säger Pirjo Lyytinen.

Foto: Privat

Skandinaviska
Turistkyrkan i
Las Palmas

Suomi-Kerho
Club Finlandia
Las Palmas

Suomen
merimieskirkko,
Kirkollinen työ
Cran Canarialla

Fakta

- Pirjo Lyytinen
- Pensionerad kyrkoherde i Kaskö, som arbetade som präst i Nyköping åren 1993–2000.
- Under de senaste fyra åren har hon tillbringat några veckor på semestern i Las Palmas.

i södern. När man frågar människor varför de återvänder till Las Palmas börjar svaret ofta på samma sätt: värmen, ljuset, klimatet, att det inte är halt, hälsan eller livets bekvämlighet.

Så tänker också Irja och Veikko. För detta prästpar är det också viktigt att det finns en fungerande finsk församling på ön. Paret Aro-Heinilä har länge arbetat inom missionsverksamhet i Afrika, först i Kenya och sedan i Tanzania.

Irja har disputerat på en avhandling om kvinnobilden hos Hilja Haahde. Att skriva är också hennes stora intresse. Hon har skrivit tiotals böcker och artiklar. På Kanarieöarna kan man dra sig tillbaka, vara för sig själv och koncentrera sig på skrivandet – njuta av ett liv utan andra förpliktelser. Veikko gillar havet – en omtyckt plats för snorkling och simning. Han är också byggare och hantverkare: även på Kanarieöarna virkar han kepsar för välgörenhet, stickar sockor och gör annat hantverk.

Sång, musik och köksarbete

Eva-Lena Vingren är andra generationens Las Palmas-resenär. Den Nyköpingsfödda Eva-Lena besökte redan som ung sina föräldrar i den varma palmernas stad. Eva-Lena kommer inte till staden för lugn eller tystnad – hemma i Nyköping är livet mycket stillsamt. På Kanarieöarna vill hon ha aktivitet!

Hon bor i lägenheten på övervåningen i Skandinaviska Turistkyrkan, varifrån det är lätt att delta i kyrkans samlingar och evenemang. Eva-Lena spelar gitarr och sjunger. Hon hjälper till i köket och på utflykter, och räcker alltid fram en hjälpende hand där den behövs. Under årens lopp har hon byggt upp en viktig vänkrets på Kanarieöarna.

Man kan alltså komma till Las Palmas både för att få lugn och för att få aktivitet. Eva-Lena Vingren är utbildad lärare och fysioterapeut. Hon har också arbetat inom missionsverksamhet i Bolivia. Denna driftiga kvinna i Skandinaviska Turistkyrkan talar även finska. Hennes föräldrar flyttade redan på 1950-talet till Sverige. Där föddes också Eva-Lena, och finska var familjens hemspråk.

”Jag blev förtjust i staden eftersom den är en riktig stad och inte bara ett turistmål. För den som reser ensam och inte talar spanska är Las Palmas en trevlig stad”

Nästa år igen

Förutom sol, hav och vackra landskap finns det trevliga människor i Las Palmas. Många har också lärt känna lokalbefolkningen, särskilt när spanskan börjar flyta bättre.

De flesta människor jag mötte var pensionärer. Det är förståeligt, eftersom det är svårt för yrkesverksamma att ta ledigt från arbetet i flera månader.

Tre veckor gick snabbt i Las Palmas. Vem vet hur länge jag blir där nästa år.

Pirjo Lyytinen, Kaskö

Eva-Lenan suomen kieli on säilynyt. Kirkolla hän musioi ja auttaa askareissa.

Eva-Lena har finska föräldrar, kan finska och underhåller gäster med gitarr och sång.

Foto: Pirjo Lyytinen

Lämmin ilmasto ja valo saa Irjan ja Veikon palaamaan Las Palmasiin joka vuosi.

Prästparet Irja och Veikko Aro-Heinilä tillbringar längre tider i Las Palmas. Värmen och ljuset får dem att återvända varje år.

Foto: Pirjo Lyytinen

Toivon merkkejä

”Katso: minä luon uutta. Nyt se puhkeaa esiin – ettekö huomaa?” (Jesaja 43:19)

Talvi on ollut pitkä monella tapaa. On kuin koko maailma olisi ollut jatkuvassa jännitystilassa autoritaaristen johtajien päähänpistojen areenana. Päivittäin on saanut lukea uhkista ja sodista. Talvinen viima puhalttaa, kun ihmisarvoa kyseenalaistetaan ja kun demokratiaa murennetaan pala palalta. Omassa elämässäkin saattaa olla talvimyräkkää, ja liukastumisia jäisillä teillä. Ajatukset jäävät myös helposti kiinni aikaisempien haavojen aiheuttamaan kipuun.

Profeetta Jesaja kysyy, huomaammeko, että Jumala luo uutta? On kuin kerrottaisiin kahta kertomusta samaan aikaan. On totta, että maailmassa tapahtuu monenlaista pahaa ja kukaan meistä ei vältty siltä. Kärsimysten tied ovat todellisia. Kuitenkin Jumala luo uutta samaan aikaan. Saamme avata silmämme; vihreät lehdet, siniset krookukset ja kevään linnunpesät kertovat toivosta. Hyvät naapurit, jotka auttavat ruokakassin kantamisessa, kertovat toivosta. Tyhjä hauta kertoo toivosta ja siitä, että rakkaus on kaikesta huolimatta kuolemaa vahvempi.

Toivo kasvaa, kun huomioimme, ajattelemme ja ihmettelemme sitä. Toivo kasvaa, kun nostamme katseemme ja avaamme terälehtemme auringon valolle. Toivo kasvaa, kun puolustamme sitä, mikä meille yhdessä on tärkeää. Toivo on nojautumista siihen, että vastoinikäymisissäkin olemme hyvän Jumalan käsissä. Luomiskertomus ei ole päättynyt. Kaatuminen, vaikeudet tai edes kuolema ei ole kaiken loppu. Toivo avaa hiljaa ovea uuteen elämään.

”Nyt se puhkeaa esiin.” Niin, mitä kaikkea huomaammekaan?

Hyvää pääsiäistä!

Anna Toivonen

”Kun valvoo, on vain pimeys. Jeesuskin valvoi Getsemanessa ja lähti sieltä kuolemaan ilman lohdutusta. Kun valvoo, ei luota vääriin lohdutuksiin, vääriin valoihin, mutta on myös valmis silloin, kun oikea valo alkaa loistaa.”

Juhani Rekola (lainaus kirjasta Kirkas mystiikka)

Tecken på hopp

”Se, jag skapar något nytt. Nu bryter det fram – märker ni det inte?” (Jesaja 43:19)

Vintern har varit lång på många sätt. Det är som om hela världen har befunnit sig i ett ständigt spänningstillstånd, en arena för auktoritära ledares nycker. Dagligen har vi fått läsa om nya hot och krig. En vintrig isvind blåser när människovärdet ifrågasätts och när demokratin urholkas bit för bit. Också i det egna livet kan det rasa vinterstormar, och ske halkolyckor på isiga vägar. Tankarna fastnar lätt i den smärta som tidigare sår har orsakat.

Jesajas text frågar oss om vi lägger märke till att Gud skapar något nytt. Det är som om två berättelser berättas samtidigt. Det är sant att mycket ont sker i världen och att ingen av oss går fri från det. Lidandets vägar är verkliga. Samtidigt är Gud i färd med att skapa något nytt. Vi får öppna våra ögon: gröna blad, blå krokusar och vårens fågelbon berättar om hopp. Goda grannar som hjälper till att bära matkassen berättar om hopp. Den tomma graven berättar om hopp – och om att kärleken, trots allt, är starkare än döden.

Hoppet växer när vi uppmärksammar det, tänker på det och förundras över det. Hoppet växer när vi lyfter blicken och öppnar våra kronblad för solens ljus. Hoppet växer när vi försvarar det som är viktigt för oss – tillsammans. Hopp är att luta sig mot vissheten att vi, också i motgångar, är i en god Guds händer. Skapelseberättelsen är inte avslutad. Ett fall, svårigheter – eller ens döden – är inte slutet på allt. Hoppet öppnar stilla dörren till ett nytt liv.

”Nu bryter det fram.” Ja, vad är det allt vi får syn på? Glad påsk!

Anna Toivonen

”När man vakar finns bara mörker. Också Jesus vakade i Getsemane och gick därifrån mot döden utan tröst. När man vakar litar man inte på falska tröster, falska ljus, och man är också redo när det sanna ljuset börjar lysa.”

Juhani Rekola (citater ur boken Kirkas mystiikka)